

24 / 2020

Юли
July

DOCENDO

DISCIMUS

JOURNAL

DIPLOMACY

DIPLOMATIC
INSTITUTE

СПИСАНИЕ

ДИПЛОМАЦИЯ

ДИПЛОМАТИЧЕСКИ
ИНСТИТУТ

MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS
REPUBLIC OF BULGARIA

МИНИСТЕРСТВО НА ВЪНШНИТЕ РАБОТИ
РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

Италианските дипломати в София от 1879 г. до днес: биографични и иконографски профили

Н.Пр. Стефано Балду

Резюме

Дипломатическите отношения с България се установяват малко след освобождението на страната от османско владичество и подписването на Берлинския договор на 13 юли 1879 г., когато се създава Княжество България.

Първият ръководител на мисия е Доменико Брунengi, който на 3 юли 1879 г. е акредитиран пред българския княз Александър I в качеството си на ръководител на италианското дипломатическо агентство и консулство в София и връчва акредитивните си писма на княза на 25 юли същата година. Така се поставя официално началото на дипломатическите отношения между Италия и България. Италия е една от първите 10 страни (заедно с Австро-Унгария, Белгия, Обединеното Кралство, Германия, Русия, Нидерландия, Франция, Румъния и Сърбия), които през 1879 г. установяват дипломатически отношения с България.

Оттогава насам 36 италиански дипломати под различна форма изпълняват длъжността на ръководител на Посолството на Италия в София. Дълга и богата на събития история, която се пресъздава в това изследване най-вече чрез имена, дати и портрети на основните действащи лица в институционалните отношения между двете страни.

Дипломатическите отношения с България се установяват малко след Освобождението на страната от османското владичество и подписването на Берлинския договор на 13 юли 1878 г., когато се създава автономното Княжество България.

Оттогава 36 италиански дипломати под различна форма са оглавявали Посолството на Италия в София. Това е една дълга и богата на събития история, която се пресъздава в това проучване най-вече чрез имена, дати и портрети на личностите, изиграли основна роля в институционалните отношения между двете страни.

По време на османското владичество на българска територия вече има действащи консулства в някои от главните градове на страната – от 1864 г. във Варна, от 1868 г. в Русчук (понастоящем Русе), а от 1875 г. и в София. Освен това през 1879 г. се открива консулство и във Филипополис (днешен Пловдив). По-късно Италия открива нови консулски представителства съответно в речното пристанище Лом през 1881 г. и в черноморското пристанище Бургас през 1882 г. До създаването на Княжество България всички консулства са под ръководството на Посолството на Италия в Цариград.

Преди да се запознаем с италианските дипломати, представлявали Италия през последните 140 години (1879-2019), трябва непременно да отбележим една особено значима фигура – последният вицеконсул на Италия в София преди Освобождението. Става дума за Вито Позитано, който през 1877 г. – крайната фаза на Руско-турската война – като гоаиен на консулския корпус в София¹ отказва да се подчини на нареждането на командващия турските войски Осман Паша, който възнамерява да опожари града преди идването на руските войски. Позитано, заедно със своите колеги от Франция и Австро-Унгария, събира група българи доброволци, която спасява града от започналите вече в някои зони палежи. След тази героична постъпка Вито Позитано е обявен за почетен гражданин на новата столица София и на негово име е наречен площад в центъра на града.

Трябва да споменем и Енрико Де Губернатис, назначен за консул в Русчук през 1876 г., който се намира в града по време на бомбардировките през 1877 г. Той е единственият консул на чужда държава, останал в Русчук въз основа на получените указания, които с действията си не само защитава италианските интереси в региона, но и допринася за спасяването на града от разрушаване, убеждавайки османския комендант да не се избива цивилното население.² Италианските власти го удостояват със сребърен медал за граждански заслуги, а в България улица в града е наречена на негово име.

Историята на дипломатическите отношения между Италия и България започва на 19 ноември 1878 г., когато Доменико Брунengi е назначен за генерален консул в София в качеството на делегат на Консулската комисия за България. Брунengi има вече известен опит в този район, тъй като преди е работил в Консулствата в Галац и Сулина (Румъния), в Букурещ и Варна. В София той се премества след като 4 години е бил генерален консул в Измир³.

На 3 юли 1879 г. Брунengi е акредитиран пред негово височество княз Александър I Български като ръководител на Дипломатическото агентство и консулството в София и на 25 юли същата година той връчва на княза акредитивните си писма. Така започват официално дипломатическите отношения между Италия и България. Италия е една от първите 10 страни (заедно с Австро-Унгария, Белгия, Обединеното кралство, Германия, Русия, Нидерландия, Франция, Румъния и Сърбия), които през 1879 г. установяват дипломатически отношения с освободената България.

Брунengi остава в София до 1880 г., след което получава назначение за Буенос Айрес, където престоява до 1888 г. След завръщането си в Министерството е удостоен с почетното звание Генерален консул I клас. Приключва дипломатическата си служба на 1 септември 1892 г. и умира през 1910 г.⁴

1 Università degli Studi di Lecce, Dipartimento di scienze storiche e sociali, *La Formazione della Diplomazia Nazionale* (1861 – 1915), Istituto Poligrafico e Zecca dello Stato, Roma, 1987, 595 – 596.

2 Davidov, A. – Guida, F., *Il Leone e la Scimitarra – La liberazione della Bulgaria nella testimonianza dei consoli italiani*, Edizioni Periferia, Cosenza, 1990.

3 Ministero degli Affari Esteri, *Annuario Diplomatico del Regno d'Italia per l'anno 1890*, Roma, Tipografia delle Mantellate, 1890, 123 – 124.

4 Università degli Studi di Lecce, Dipartimento di scienze storiche e sociali, *La Formazione della Diplomazia Nazionale* (1861 – 1915), Istituto Poligrafico e Zecca dello Stato, Roma, 1987, 111.

През февруари 1880 г. в София е изпратен Ренато Де Мартино с патент на дипломатически агент и генерален консул. Той влиза в кариерата през 1858 г. и е бил на служба в много европейски градове (Копенхаген, Берн, Мадрид, Лондон и Стокхолм). Де Мартино връчва акредитивните си писма на 14 май 1880 г. Престоят му в София продължава четири години, след което през декември 1883 г.⁵ е назначен в Токио с акредитивни писма на извънреден пратеник и пълномощен министър. Следващият му мандат е в Рио де Жанейро, а кариерата си завършва в Пекин, където остава до приключване на дипломатическата си служба на 1 април 1902 г.⁶

Карло Алберто Жербè дьо Сонà е назначен в София през януари 1884 г. с акредитивни писма на дипломатически агент и генерален консул. Преди идването си е бил на служба в Брюксел (в два различни периода от време), в Копенхаген, Щутгарт и Хага. Жербè дьо Сонà остава в София цели 9 години, до 1893 г. – един от най-дългите периоди на служба сред всички ръководители на мисия на Италия в българската столица. По време на неговия мандат княз Александър I Български е принуден да абдикира през 1886 г., а през следващата година Фердинанд Сакскобургготски е провъзгласен за български цар с името Фердинанд I. От 1903 г. Жербè дьо Сонà е на служба в Брюксел, а на 21 февруари 1904 г. приключва дипломатическата си работа.⁷

Алесандро Рива е назначен в София през юни 1893 г. с патент на дипломатически агент и генерален консул и връчва акредитивните си писма на 12 ноември 1893 г. Преди това е бил във Варна през 1872 г, а преди да гоиде отново в България, е на служба в Хага и Берн (два пъти), в Берлин и в Рио де Жанейро през 1889 г., акредитиран като извънреден пратеник и пълномощен министър. През май 1896 г. е назначен в Белград, а през ноември същата година – отново в Берн. Приключва дипломатическата си служба на 28 юли 1901 г. и умира в Милано на 14 юли 1908 г.⁸

През ноември 1895 г. с патент на дипломатически агент и генерален консул в София е назначен Джулио Силвестрели, който връчва акредитивните си писма на 3 май 1896 г. През 1901 г. той е изпратен в Берн като извънреден пратеник и пълномощен министър, а в последствие – със същите полномощия – в Атина. Завършва кариерата си като посланик в Мадрид и приключва дипломатическата си служба на 20 юни 1911 г.⁹

Джорджо Полако идва в София през 1901 г. с патент на дипломатически агент и генерален консул след повече от 5 години, прекарани в Париж, и брилянтна дипломатическа кариера в някои важни посолства (в Лондон, три пъти в Париж, в Хага и Буенос Айрес). Връчва акредитивните си писма на 16 октомври 1901 г. За съжаление на 9 декември 1902 г. умира трагично в Милано на 42-годишна възраст по време на отпуск, докато все още е на служба в България¹⁰.

5 Ministero degli Affari Esteri, *Annuario Diplomatico del Regno d'Italia per l'anno 1890*, Roma, Tipografia delle Mantellate, 1890, 147.

6 Università degli Studi di Lecce, Dipartimento di scienze storiche e sociali, *La Formazione della Diplomazia Nazionale (1861 – 1915)*, Istituto Poligrafico e Zecca dello Stato, Roma, 1987, 274 – 275.

7 Пак там, 358 – 360.

8 Пак там, 621 – 622.

9 Пак там, 681 – 683.

10 Пак там, 591.

През май 1903 г. с патент на дипломатически агент и генерален консул в София е назначен Гулиелмо Империа̀ли ди Франкавила, който връчва акредитивните си писма на 1 юни 1903 г. Това е първият мандат като ръководител на мисия на един дипломат, на когото предстои да оглавява важни посолства в по-нататъшната си кариера. Преди назначението си в България Империа̀ли ди Франкавила е бил в Берлин, Париж и Вашингтон¹¹. За времето, прекарано в България, Империа̀ли е оценен от българските власти и княз Фердинанд I, също и благодарение на подкрепата му в усилията на българите да отхвърлят руското и австро-унгарското влияние и призова му за умереност в отношенията между България и Османската империя. Следващите мандати на Империа̀ли като посланик са в Цариград и Лондон. През 1913 г. е назначен за кралски сенатор в категория посланици. В края на Първата световна война е член на италианската делегация в Париж във връзка с мирния договор с Германия, който заедно с Креспи подписва от италианска страна във Версай на 28 юни 1919 г. От февруари 1921 г. представлява Италия в Обществото на народите. През януари 1923 г., след Похода към Рим, се отказва от дипломатическата кариера, за да се посвети на работата си като кралски сенатор – длъжност, която изпълнява до своята смърт в Рим на 20 януари 1944 г.

Фаусто Куки Боасо е назначен в София през март 1904 г. с патент на дипломатически агент и генерален консул и връчва акредитивните си писма на 22 юни 1904 г. В България той прекарва около девет години през различни периоди от време. През първия си мандат (от 1904 г. до юни 1910 г.)¹² присъства на провъзгласяването на независимото Царство България от княз Фердинанд на 5 октомври 1908 г. в Търново. В резултат от тази институционална промяна през 1909 г. българското Дипломатическо агентство в Рим и италианското Дипломатическо агентство в България са наречени лега̀ции, а съответните представители на двете страни – Димитър Ризов и Фаусто Куки Боасо – стават специални пратеници и пълномощни министри. Вторият мандат на Боасо е от 1913 г. до 1915 г.¹³, след като две години, от 1910 г. до 1913 г., е бил в Берн като пълномощен министър. Следващата му мисия е в Токио от 1915 г., след което приключва дипломатическата си служба през януари следващата година.¹⁴

За периода 1910 г. - 1913 г. с акредитивни писма на извънреден пратеник и пълномощен министър в София е назначен Алесандро Де Боздари, който встъпва в длъжност на 23 август 1910 г. Следващата му мисия със същата длъжност е в Атина, където остава за пет години. Следва назначение в Рио Де Жанейро, а през 1922 г. – в Берлин с акредитивни писма на извънреден и пълномощен посланик, където остава до приключване на мандата си през 1926 г.¹⁵

Нов ръководител на мисията е изпратен в Италианската лега̀ция в София едва след края на Първата световна война. Назначен с функцията на комисар на

11 Пак там, 391 – 392.

12 За подробности относно състава на дипломатическия персонал на посолството виж приложението към книгата Baldi, S. (a cura di), *Storia delle Relazioni Diplomatiche tra Italia e Bulgaria – Attraverso i documenti diplomatici italiani*, Paradigma, Sofia, 2019, 895 e ss.

13 Пак там.

14 Università degli Studi di Lecce, Dipartimento di scienze storiche e sociali, *La Formazione della Diplomazia Nazionale (1861 – 1915)*, Istituto Poligrafico e Zecca dello Stato, Roma, 1987, 222 – 223.

15 Пак там, 239 - 241.

италианското правителство, Карло Алберто Алиоти е изпратен в София през декември 1918 г. Работата му като дипломат е оценена от местното правителство заради неговата съпричастност към тревогите на българската страна от налагането на твърде строги условия при излизането ѝ от войната.¹⁶

На 14 септември 1920 г. с назначаването в София на Луиджи Алгрованди Марескоти като извънреден пратеник и пълномощен министър се прекъсва периода на отсъствие на италиански дипломати в града, започнало през 1915 г. поради Първата световна война. Тъй като през 1919 г. цар Фердинанд абдикира в полза на сина си Борис III, Алгрованди Марескоти връчва акредитивните си писма на 3 октомври 1920 г. на цар Борис и остава в София до 1923 г. Преди назначението си в София, Марескоти ръководи временно посолството в Берлин, а след това е извънреден и пълномощен министър в Хага. След мандата му България следват назначения в Кайро и Буенос Айрес, а накрая през март 1926 г. е изпратен като посланик в Берлин, където остава до 1929 г.

Приемник на Алгрованди Марескоти е Сабино Риела, който е назначен в София през януари 1923 г. като извънреден пратеник и пълномощен министър. Той има вече известен опит със страната, тъй като след края на Първата световна война за известен период от време от септември 1920 г. е представител на Италия в Междусъюзническата комисия по репарациите в София. Риела остава в София до 1926 г. и това е последната му мисия, тъй като същата година приключва работата си. Умира в Рим през септември 1946 г.¹⁷

София е последна мисия в кариерата и на неговия приемник Ленато Пиачентини. Той е изпратен в София на 26 май 1926 г. като извънреден пратеник и пълномощен министър и връчва акредитивните си писма на 17 септември 1926 г. През октомври 1930 г. се връща отново в Министерството на външните работи на Италия, където остава до 1932 г., когато приключва кариерата си. Умира в Рим през октомври 1961 г. През този период Пиачентини следи отблизо и непрекъснато информира относно развитието и затрудненията от религиозен характер за годежа, а след това и за бракосъчетанието на принцеса Джована Савойска и цар Борис III през октомври 1930 г., които се преодоляват и благодарение на съдействието на монсиньор Анджело Ронкали (бъдещият папа Джовани XXIII) – тогава апостолическият делегат в София.¹⁸

Джулиано Кора е приемникът на Пиачентини. Той е назначен през януари 1931 г. и връчва акредитивните си писма на 20 март 1931 г.¹⁹ Остава в българската столица три години – до декември 1934 г.²⁰ Предишните му мисии като извънреден пратеник и пълномощен министър са в Албания през 1925 г. и в Агис Абеба от 1926 г. През 1934 г. е изпратен като посланик в Сантяго, а след това, през 1937 г., в Шанхай. През юни 1938 г. е пенсиониран, като след това отново е призван на служба в Анкара през 1944 г.

¹⁶ Baldi, S. (a cura di), *Storia delle Relazioni Diplomatiche tra Italia e Bulgaria – Attraverso i documenti diplomatici italiani*, Paradigma, Sofia, 2019, 895 e ss.

¹⁷ Пак там.

¹⁸ Пак там.

¹⁹ Пак там.

²⁰ За повече информация относно периода, прекаран от Кора в София виж Monzali, L. "Giuliano Cora e le relazioni italo-bulgare nella prima metà degli anni Trenta" в същото издание.

На 31 декември 1934 г. като извънреден пратеник и пълномощен министър в София е назначен Джузепе Сапуно, който връчва акредитивните си писма на 16 март 1935 г.²¹ Той остава в България до 1938 г., след което е изпратен в Копенхаген. Завръща се в Рим през 1942 г. като председател на Комисията по проучване и документиране на международните проблеми на труда и социалната помощ. Умира през декември 1945 г., когато е още на служба.

Докато е в мисията в Лима, Джузепе Таламо Атенолфи получава назначение в София на 27 септември 1937 г. с акредитивни писма на извънреден пратеник и пълномощен министър, които връчва на 26 март 1938 г. Таламо остава в София до 1940 г. – години, в които България все още няма категорично решение чия страна да вземе по отношение на съюзническите сили, очертаващи се в Европа и региона. Това са също така години на превъоръжаване на страната, в които Турция се възприема като сериозна заплаха. През 1940 г. Таламо е изпратен в Букурещ, а през ноември 1941 г. се връща в Рим. След Втората световна война не е изпращан на мисия в чужбина и работи в Министерството на външните работи, като през 1950 г. се пенсионира по служебни причини. След това отново е назначен на служба през 1958 г. до окончателното му пенсиониране поради навършена възраст през 1961 г. Умира в Рим на 28 февруари 1983 г.

Масимо Магжистрати, на служба като съветник в Посолството на Италия в Берлин, получава назначение с акредитивни писма на извънреден пратеник и пълномощен министър през март 1940 г. в София, където остава до средата на 1943 г.²² Това е особено интензивен период в отношенията между двете страни, в които се определят границите между България и Албания, представляващи границата между България и Италия. Освен това през март 1941 г. присъства по времето, в което България се присъединява към Трестранния пакт и обявява война на Англия и Съединените щати. Но това са и години, когато в България се прилагат някои расистки закони (1943 г.), а и сътрудничеството с нацистка Германия не винаги е лесно.

През юли 1943 г. Магжистрати е изпратен в Берн. За времето от 1950 до 1961 г. изпълнява многобройни длъжности в Министерство на външните работи, а през декември 1954 г. става генерален директор по политическите въпроси. Приключва кариерата си в Каиро, където е изпратен като посланик през май 1961 г., и завършва службата си през 1964 г.²³

Франческо Джорджо Мамели е назначен в София с акредитивни писма на извънреден пратеник и пълномощен министър през юни 1943 г.²⁴ През август същата година изживява тежките дни след смъртта на Борис III, когато се създава Регентски съвет. Въпреки граматичните условия в страната италианската мисия решава да остане. През ноември 1943 г., след като устояват повече от два месеца, служителите напускат Легацията и я оставят на оне-

21 Baldi, S. (a cura di), *Storia delle Relazioni Diplomatiche tra Italia e Bulgaria – Attraverso i documenti diplomatici italiani*, Paradigma, Sofia, 2019, 895 e ss.

22 Плак мам.

23 Ministero degli Affari Esteri, *Annuario diplomatico della Repubblica Italiana, 1963, Volume Primo*, Roma, Istituto Poligrafico dello Stato, 1963, 449 – 450.

24 Baldi, S. (a cura di), *Storia delle Relazioni Diplomatiche tra Italia e Bulgaria – Attraverso i documenti diplomatici italiani*, Paradigma, Sofia, 2019, 895 e ss.

зи, които признават Италианската социална република (Република Салò), като преди това унищожават целия архив и всички тайни кодове.²⁵ Служителите на мисията, верни на гадена на краля клетва, остават в София и по време на бомбардировките на 10 януари 1944 г., когато са интернирани извън София в Костенец и Вършец, и се завръщат в София след държавния преврат на 9 септември 1944 г. След завръщането си в София министър Мамели се оказва без официално признание, но все пак получава правото да защитава италианските интереси и по този начин спасява сънародниците си и италианското имущество от опасността от интерниране и конфискация, произтичаща от съгласието за примирие.

Нормалните италиано-български отношения се възстановяват на 1 януари 1945 г. Министър Мамели е потвърден като пълномощен министър на Италия в страната, в която преди това е бил интерниран. През тази зима в София прииждат хиляди бивши италиански военнопленници от всички части на Балканите и от Съветския съюз, които от София биват репатрирани в Италия. От 21 септември 1945 г. до месец септември на следващата година Легацията се ръководи от Пиеро Винчи в качеството му на временно управляващ. Мамели напуска окончателно София на 26 декември 1946 г. След завръщането си изпълнява различни длъжности в Министерството на външните работи на Италия, достигайки до генерален директор по културните отношения с чужбина през март 1950 г. През април 1952 г. е назначен за посланик в Светия престол, като остава на този пост почти шест години. През януари 1958 г. е отново в Министерството на външните работи като заместник-председател на Съвета по дипломатически спорове. Приключва службата си през октомври същата година поради достигане на пенсионна възраст.

Пиеро Винчи, пристигнал в София през 1942 г. като трети секретар, се оказва в отговорната функция на временно управляващ мисията през два различни периода от време – от 21 септември 1945 г. до септември 1946 г. и от 27 декември 1946 г. до 9 февруари 1947 г. В последствие Винчи има успешна кариера, както в Министерството на външните работи като началник на кабинета на министъра, така и в чужбина като ръководител на Постоянното представителство към Обединените нации в Ню Йорк от 1967 г. в продължение на девет години. През март 1973 г. е назначен за посланик в Москва, но остава там само две години, защото през август 1975 г. отново е назначен за постоянен представител в Обединените нации в Ню Йорк. Приключва службата си през декември 1977 г. поради достигане на пенсионна възраст. Умира в Иския на 17 юли 1985 г.

Джован Батиста Гуарнаскели е изпратен в София с акредитивни писма на извънреден пратеник и пълномощен министър на 14 декември 1946 г. и встъпва в длъжност на 10 февруари 1947 г., оставайки в страната за 5-годишен период.²⁶ Гуарнаскели попада в България във време, когато трябва да решава много въпро-

25 За допълнителна информация относно този труден и комплексен момент може да се направи справка с някои от мемоарите, написани от служители, които под различна форма са били зрители и действащи лица. Виж: Si veda de Mohr, C., de Mohr U.G., *Odissea di un diplomatico*, Gangemi Editore, Roma, 2018 e Saporito, L., *Anche l'insuccesso è bello. Memorie di un uomo comune*, Progetto 2000, Cosenza, 1987.

26 Пак там.

си, свързани със сложното непосредствено следвоенно положение, сред които закриването на Апостолическата делегация в България през 1948 г. и възстановяването на дипломатическите отношения между Италия и Албания. Преди мисията си в София Гуарнаскели е извънреден пратеник и пълномощен министър в Хелзинки, а дипломатическата си кариера завършва като посланик във Варшава, където е изпратен през април 1952 г. Приключва службата си през април 1955 г.

На 22 януари 1952 г. с акредитивни писма на извънреден пратеник и пълномощен министър в София е изпратен Гастоне Роси Лонги, който остава в България до 1955 г., когато е назначен за посланик в Лима. Умира през март 1957 г., докато още е на служба.

Приемник на Роси Лонги е Филипо Муци Фалкони, назначен в София с акредитивни писма на извънреден пратеник и пълномощен министър през август 1955 г. Той остава в страната до 1958 г. След това е посланик в Джакарта (Индонезия) от 1959 г. до 1965 г., а през 1966 г. приключва кариерата си поради достигане на пенсионна възраст.²⁷

През 1958 г. Роберто Гайя, бъдещият генерален секретар в Министерството на външните работи, е изпратен като пълномощен министър в София – първата мисия, на която той е ръководител. Дотогава Гайя е заместник-генерален директор на персонала. Той остава в София до февруари 1963 г., когато е извикан обратно в Министерството, за да изпълнява функцията на помощник-генерален директор по политическите въпроси. През септември 1964 г. е назначен на длъжност генерален директор по политическите въпроси, а през януари 1970 г. става генерален секретар. Приключва кариерата си като посланик във Вашингтон, където е назначен през юли 1975 г., а завършва службата си две години по-късно поради навършване на пенсионна възраст.

Орацио Антинори ди Кастел Сан Питеро е назначен в София с акредитивни писма на извънреден пратеник и пълномощен министър през февруари 1963 г. От септември 1964 г. Легацията е издигната в ранг Посолство и Антинори е първият ръководител на мисия, акредитиран като посланик на Италия. Той приключва дипломатическата си кариера като посланик в Люксембург, където е изпратен през март 1969 г., а поради навършване на пенсионна възраст завършва службата си през септември 1970 г.

През април 1968 г. за посланик в София е назначен Джузепе Пури Пурини, който преди това е посланик в Хартум (Судан). Той остава в София до 1971 г., когато приключва службата си поради навършване на пенсионна възраст.

Франц Канчеларио д'Алена е назначен за посланик в София през януари 1972 г., където остава до завършване на службата си през май 1979 г.

От 9 юни 1980 г. за посланик в София е назначен Карло Мария Роси Арно, преди това посланик на Италия в Дакар. На 13 декември 1982 г., като предварителна мярка, свързана със случая „Антонов“ и неговото предполагаемо участие в атаката срещу папа Джовани Паоло II, посланик Роси Арно е извикан за консултации в Рим от Министерството на външните работи. Роси Арно умира

27 Ministero degli Affari Esteri, *Annuario diplomatico della Repubblica Italiana, 1963, Volume Primo*, Roma, Istituto Poligrafico dello Stato, 1963, 487.

на 4 септември 1983 г., когато все още е на служба, без повече да се завърне в българската столица ²⁸.

След като посланик Карло Роси Арно е извикан за консултации в Рим през декември 1982 г., съветник Алесандро Пиетромарки остава временно управляващ Посолството до април 1983 г., когато тази длъжност заема съветник Фабрицио Де Агостини. Той е временно управляващ до 16 април 1984 г., когато за нов посланик на Италия в София е назначен Джовани Батистини.²⁹

Негови приемници са Паоло Тарони (от 21 ноември 1987 г.), Агостино Матис (от 12 февруари 1990 г.), Стефано Растрели (от 21 юни 1994 г.), Томазо Троице (от 31 октомври 1996 г.), Алесандро Графини (от 28 април 1999 г.), Джан Батиста Кампаньола (от 20 май 2003 г.), Стефано Бенацо (от 16 май 2008 г.) и Марко Контичели (от 3 септември 2012 г.).

От 19 септември 2016 г. посланик на Италия в София е Стефано Балди.

Стефано Балди е посланик на Италианската република в България и дипломат от кариерата към италианското Министерство на външните работи и международното сътрудничество. Преди назначаването му за посланик в България, е служил от 2011 г. в министерството като директор на дирекция „Обучения“, а в периода 2010-2011 г. като началник на отдел „Сътрудничество в областта на науката и технологиите“; през 2006-2010 г. е Първи съветник в Постоянната мисия на Италия към ЕС, отговарящ за правните и финансови аспекти на Общата външна политика и политиката за сигурност в работната група RELEX. Служил е в Постоянната мисия на Италия към международните организации в Женева, както и в Постоянната мисия на Италия към ООН в Ню Йорк, където отговаря за разоръжаването. Работил е и с редица италиански университети (Roma La Sapienza, LUISS, Roma TRE, LUMSA, Trento, Pavia, Firenze), където провежда семинари и курсове по международни отношения, многостранна дипломация и по „меки умения“ в международна среда.

Предмет на последните му изследвания са дипломатическото ръководство и управление, социалните медии в сферата на международните отношения и книги, написани от дипломати. Автор е на повече от 50 книги, сред които книга, посветена на дейността на дипломатите (*Diplomatici in azione*, 2016), наръчник по управление за дипломати (*Manuale di management per diplomatici*, 2016), както и публикация на италиански и английски език, представяща резултатите от задълбочено изследване на книги, написани от италиански дипломати (*Through the Diplomatic Looking Glass, Diplo*, 2007).

28 Ministero degli Affari Esteri, *Annuario Diplomatico e delle carriere direttive*, 1983, Roma, Tipografia riservata M.A.E., 1983, 482.

29 Pak mam, 265.